

φαντασία του τὸν ἔκαμε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος
μαθητικώτων καὶ τῆς ἰδανικότητος, ἐν ἐνὶ λόγῳ
ἀνδρὸς ἦταν ἐρωτώληπτος.

καὶ ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς ἢ προσωπίς νὰ
εἴη τι· ὁ Μαρκέσιος εὐρίσκετο εἰς τὰς δόνας,
τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἠγόρασε τρεῖς
ἐπτά ἵππους, παρήγγειλε δέκα φορέματα,
ἔβασεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του δέκα φενάκια, καὶ
τρεῖς χιλιάδας λουδοβίκια εἰς τὸ παιγνίδιον·
ταῦτα ἔκαμνε διὰ νὰ περισπᾷ τὸν νοῦν του.

Μαρκέσιος ὑπέφερε θανατηφόρος καὶ ἐν τούτοις
ἔβασε μετ' ἀνησυχίας.

Φθάνει μόνον νὰ μὴ λάθῃ τὴν ἰδέαν ἢ κυρία
ἐπιθύουσα νὰ ἀφήσῃ τὸ Βεββύ. Ἄ! ὅταν συλλογι-
σθῆτο, τρελλαίνομαι.

Ἡ προσωπίς τέλος πάντων διέκοψε τὴν σιωπὴν.
Ἐν πρώτῳ ἐγερθεὶς ὁ Φοντάνζος, λαμβάνει τὴν
ἐπιστολήν, φέρουσαν τὴν σφραγίδα τοῦ Τα-
κουμίου τῆς Τούρας.

Ἐμὰι φυλακισμένη . . . Ἄν ὁ Μαρκέσιος Φον-
τάνζος μ' ἔγραψεν, εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρι-
σκόμενος, ἢ ἐπιστολὴ του ἤθελεν εἶσθαι κτῆς
ἐπιτολίας. Γράφω τὴν ἰδικήν, ἐμοῦ ἐκ τοῦ Μονα-
χικοῦ οἴκου μὲ κρατοῦν αἰχμαλώτων. Τοῦτο ἦτο
τοῦ κυρίου ἐπιτρόπου μου· ἢ εἰς Παρισίους
ἐπιστολή μου ἐπροξένησεν ἐνταῦθα πολὺν θόρυβον,
καὶ νὰ μὲ τιμωρήσωσιν διὰ τὴν παρεκτροπήν,
καὶ νὰ μὲ κάμουν καλογοραίαν δι' ἐξ
ἑσῶ. Ὅθεν εὐχαριστοῦμαι πλείοτερον μὲ τὸ στρα-
τηκὸν ἔνδυμα τοῦ Ῥοβανέντου, καὶ ἅς ἐλάμβανον
τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἰξίφους προσβολὴν, τὴν ὁποίαν διατηρεῖ
καὶ παρὰ μὲ τὸ μοναχικὸν σχῆμα . . . Καὶ ἐν
ἐκείνῳ εὐρίσκομαι ὑπὸ μοχλοῦ καὶ κιγκλίδας. . .

Ἄν ὁ Μαρκέσιος Φοντάνζος δὲν ἦτον ὁ ἀναισθη-
τὸς τῶν βρεμῶν ἤθελον τῶ εἶπει. Ἀναχωρήσατε
ἐξ ἐκεῖ διὰ Τούρας· θέλετε εὐρεθῆ ἐκεῖ κατὰ τὴν
ἐπιθυμητὴν ὥραν περιπατήσατε τριγύρω τοῦ
ποταμοῦ, ἐξετάζοντες μετὰ προσοχῆς τὸν τοίχον,
καὶ τὸ περιστοιχίζετε. Ἦναι δεκαοκτὸ πόδας ὕψο-
ς καὶ ὄχι πλείοτερον . . . Ὑπολογίσατε τὰ μέτρα
ἐπιμετρήσεως, ἐκλέξατε τὸ καλλίτερον ἀπὸ αὐτὰ
καὶ ἔστω ἡσθε βέβαιος ὅτι δὲν σᾶς βλέπει κανεὶς,
καὶ ταχέως μὲ μόλυβδον τὸ διὰ τὴν ἐπαύριον
ἐπιπέσατε, διότι ὁ καιρὸς θέλει εἶσθε πολῦτιμος,
καὶ ἴψατε τὸ γραμματίον διὰ τῆς θύρας ἧτις
ἐπιπέσαται δεξιόθεν τῆς οἰκίας τοῦ φύλακος· θέλω
ἐπιπέσαται ἐκεῖ καὶ θέλω τὸ λάβει· εἰς τὰς δέκα
ἡμέρας ἢ καλητέρα στιγμήν. Ναι, ἰδοὺ τί θὰ
εἴη εἰς τὸν Φοντάνζον, ἂν δὲν ἦτον ὁ πλέον
τῶν βρεμῶν. »

Ὑπογεγραμμένη Η ΕΡΥΘΡΑ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Μαρκέσιος ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἤρχισε
ἐπιβουλήν ὅλους τοὺς κώδωνας τοῦ οἴκου του, καὶ
ἐκείνος τοσοῦτον τοὺς ἀνθρώπους του, οἵτινες
ἦσαν τὰς κακὰς ὥρας τῆς χαλεπῆς ἰδιοτροπίας
καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον
καὶ . . .

— Θὰ ἔλθετε, ἀχρεῖοι, κακοήθεις! ἐκραύασεν ὁ
Φοντάνζος ἐρυθρὸς γενόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, καὶ
ἔκρουε μεθ' ὅλης του τῆς δυνάμεως. Κανεὶς δὲν ἐκινήθη.

— Κωροὶ θὰ ἦναι αὐτοὶ οἱ κρημάλαι.
Τέλος πάντων ὁ Ἰερώνυμος μὲ ἐπιστευμένον βῆμα,
ἐπροχώρησε δειλῶς.

— Ἄ! ἤλθετε κύριε, δόξα τῷ Θεῷ!

— Ἄλλ' ὦ Θεέ μου! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης Ἰε-
ρώνυμος μὲ τὸν ταπεινώτερον τόνον. Ὁ Μαρκέσιος
κατετάραξεν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους του.

— Πῶς φοβοῦνται τώρα πλέον δι' ἐμέ;

— Δὲν λέγω τοῦτο . . . ἀλλ' ὁ κύριος Μαρκέσιος
ἐκτόπα τόσον δυνατὰ . . .

— Δηλαδή, κύριε Ἰερώνυμε, καὶ ἂν ἀπέβνησκον,
ἐπρεπε νὰ προσέχω νὰ κτυπῶ σιγανὰ, ἄλλως ἤθελον
μὲ ἀφήσει νὰ σκάσω ὡς σκύλος, ἄνευ βοηθείας. Πρέπει
νὰ συμφωνήσω ὅτι θέλω ἔχει ὑπὲρ τὰς προθυμοτάτους.

— Ἀλλὰ βεβαίῳ τὸν Κύριον Μαρκέσιον . . .

— Ἐλα! τελειώνωμεν. Γώρα ἀμέσως ἀναχωρῶ.

Εἶπε νὰ σταματήσωσιν τὴν ὁδοπορικὴν ἀμαξάν . . .
Εἰς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρέπει νὰ εὐρίσκωμαι καθ'
ὁδόν.

Ὁ Ἰερώνυμος ὑπέκλινε καὶ ἐξῆλθε.

— Μήπως ἢ Κυρία Μαρκεσία διενεχθή νὰ ἐπανεέλθῃ;
ἐσυλλογίσθη.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Φοντάνζος εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς
μεγάλῃς ὁδοῦ.

Πολὺς θόρυβος ἐγένετο κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν
ἡμέραν περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μαρκεσίου· ἐνῶ
δὲ ἔκαμον ἀπείρους εἰκασίας περὶ τοῦ αἰφνηδίου μι-
σευμοῦ του, ὁ Φοντάνζος, ὡς εἶς τύραννος μελοδρά-
ματος, μὲ τὴν μύτην κεκαλυμμένην ἀπὸ ἐπανωφόριον
μαύρου χρώματος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ πλατέος
πίλου, περιετριγύριζε μυστηριωδῶς τὸ μοναστήριον * * *
Εἷς ἀνθρωπος τὸν συνώδεε ἦτον ὁ ἐπιστάτης του Ἰε-
ρώνυμος Ὁ γενναῖος ἐπιστάτης ἦτον ἐκθαμβος.

— Μάλιστα, μάλιστα, δύο κλιμακὰς ἔλεγεν ὁ
Φοντάνζος παρατηρῶν τὸν τοίχον ὡς λάσος. Τὸ μέ-
σον εἶναι τετριμμένον ἀλλὰ πρόνιμον καὶ ἀσφαλὲς θέ-
λει τὰς ἐτοιμασίας, καὶ αὐριον εἰς τὰς δέκα ὥρας θέ-
λει τὰς βάλαις εἰς τὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ τοίχου, τὴν
μίαν ἀπὸ μέσα καὶ τὴν ἄλλην ἀπ' ἔξω.

Μήπως ὁ Κύριος Μαρκέσιος θὰ κλέψῃ κανένα;
ἤρωτησεν ὁ Ἰερώνυμος.

— Τί καθῆσαι τώρα καὶ σὺ καὶ μ' ἐρωτάς! . . .
Σιώπα κύριε Ἰερώνυμε, ὄνειρεύσαται.

— Ἴσως ἀλλὰ νομίζω δικαίως ὅτι ὁ Κ. Μαρκέσιος
δὲν ὀνειροπωλεῖ πλέον.

— Ἐλα ἅς γράψωμεν, εἶπεν ὁ Φοντάνζος. Καὶ
ἀποσπάσας ἐν φύλλον ἐκ τοῦ ἀβαχίου του, διέγραψεν
μετὰ βίας ἐπ' αὐτοῦ γραμμὰς τινὰς, καὶ τὸ ἐρίψεν
διὰ τῆς μικρᾶς προσδιωρισθείσης θύρας.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἰβράδυνε νὰ ἐγθῇ.

» Εὐχαριστῶ ὅλα ὑπάγουον ἐξαίρετα. Αὐριον λοιπὸν
» εἰς τὰς δέκα. Μὴ θελήσατε νὰ κάμετε τίποτε ση-
» μείον διότι ἤθελεν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ Σκο-
» ποῦ καὶ ἤθελεν εἶσθαι μάταιον, διότι θέλω προσέ-
» χει πάντοτε νὰ ἦμαι ἐτοιμη διὰ τὴν συνέντευξιν. »